

зи отъ пѣстры черны млади даначета. Въ тѣя коля сж тѣ; заедно съ тѣхъ сѣди една дибела Татаркыня.

—Още по добрѣ ако искате да ся увѣрите, продѣлжи Петръ, вие ще видите младо едно високо черно Татарче съ конь, въоружено добрѣ, то ся не дѣли хичь отъ коля-та; съ своитѣ като ястребовы очи, то ся оглѣдва на четыры страны, и съ пушкж въ ржцѣ пази уловено-то мое гължбче Станкж! Това сж неговы-тѣ кръвнишкы поглѣды; това е моя-тѣ смъртнѣй душманинѣ, братя, то отнѣ милж-тж ми згоденицж отъ ржцѣ ми; то рани до смърть нейнж-тж и Василевж майчицж; него ще вие първо да срѣщнете, съ него ще ся борите, и ако го навѣете.... Това е сичко що можете гы позна; сега вече вървете и Господь съ васъ!

—Твърдѣ хубаво.

—Петре! дайте на тѣя хора сега малко хашлжкъ,—продумахж нѣколко отъ гражданы-тѣ; —че то е тѣхна работа.

Петръ извади отъ пояса дългж съшитж отъ кърцж червенж кисѣж, разжрнж еднж книжкж и подаде на Желя жълтицж и на Никола другж.

Желе зе жълтицж-тж, нѣ Никола не рачи.

—Съ Богомъ, господари, а вие братя бждате спокойни, казахж тѣ изведнѣжъ и излѣзохж.

Господари граждани, благодаримъ ви за